

РЕШЕНИЕ

№ 7241

гр. София, 03.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8791** по описа за **2021** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Т. С. Д. срещу РЕШЕНИЕ от 07.07.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 6-ти състав, постановено по нахд № 5375/2021г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в нарушение на материалния и процесуалния закон и необоснованост. Касаторът твърди, че проверката, която му е била извършена на 24.01.2021г. е в нарушение на чл.58 от Инструкция № 8121з-749/20.10.2014г. и чл.5 ал.1 от Наредба № 1/19.07.2017г. Излага, че съдът не е обсъдил показанията на Л. Г. Т.. Посочва, че действията, които е предприел след проверката изключват напълно умисъл при извършване на нарушението, а първоинстанционният съд не е коментирал субективната страна на деянието. Неправилно било прието, че талонът за медицинско изследване му е връчен в 22.30 часа и че е имал фактически по-кратък срок за извършването му. Твърди, че неправилно в АУАН са му повдигнати две административно-наказателни обвинения по чл.174, ал.3 от ЗДвП, които не могат да бъдат извършени в един и същи момент.

Касаторът, чрез своя процесуален представител адв.И. С. моли да бъде отменено решение от 07.07.2021г. на СРС, НО, 6-ти състав по нахд № 5375/2021г. и потвърденото с него НП № 21-4332-001223/04.02.2021г. Заявена е и претенция за възстановяване на направените в процеса разноски, възлизащи в размер на сумата от

600.00 лева.

Ответникът - СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ не е депозирал писмен отговор по жалбата и не изпраща процесуален представител, който в проведеното открито съдебно заседание на 05.11.2021г. да изрази становище по основателността ѝ.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неоснователност на жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение от 07.07.2021г. по нахд № 5375/2021г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 6-ти състав е потвърдил наказателно постановление /НП/ № 21-4332-001223 от 04.02.2021г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция”- СДВР, с което на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП на Т. С. Д. е наложено административно наказание –глоба в размер на 2 000.00 /две хиляди/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение по чл.174 ал.3 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Д. М. Т., свидетелите Р. И. С. и Л. Г. Т. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че касаторът е извършил вмененото му административно нарушение по чл.174 ал.3 от ЗДвП, а в хода на административно-наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения. Санкцията е наложена в нейния абсолютно определен в закона размер.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 6-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

На 24.01.2021г. около 22.20 часа е установено, че Т. С. Д. в [населено място] е управлявал лек автомобил „Ш. Ситигу” с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. Автомобилът е бил спрял за проверка от органите на СДВР, като водачът е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство Д. Т. 5000, № 0002 за употреба на наркотични вещества или техните аналози. Издаден е бил талон за медицинско изследване № 080015 за ВМА и са му връчени 7 бр. стикери с № А030627, но касаторът не е извършил химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техните аналози. В тази връзка в присъствието на свидетеля Р. И. С. е съставен акт за установяване на административно нарушение № 315235/24.01.2021г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред първата инстанция наказателно постановление от органите на СДВР.

При анализ на всички събрани доказателства, настоящият състав на съда приема, че съдебното решение е правилно и не е налице основанието за неговото касиране по чл.348 ал.1 т.1 във вр. ал.2 и чл.348 ал.1 т.2 във вр. ал.3 от НПК във връзка с което

излага следните правни съображения:

При вярно установената от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 6-ти състав фактическа обстановка настоящият състав също приема, че при издаване на наказателното постановление не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са обуславяли отмяната му. И в АУАН от 24.01.2021г. и в НП от 04.02.2021г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало касатора Т. С. Д. да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Пределно ясно, точно и конкретно е описано нарушението, времето, мястото където е извършено, обстоятелствата от фактическа страна, поради което е спазено изискването по см. на чл.42 т.4 от ЗАНН и чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН.

По съществуването на спора СРС, НО, 6-ти състав правилно е установил, че оспореното НП № 21-4332-001223/04.02.2021г. е издадено в съответствие с материалния закон, като изложените в тази връзка мотиви от първоинстанционния съд са обосновани, а формираните правни изводи са в пълно съответствие с писмените и гласни доказателства, събрани в процеса. Съставът на първостепенния съд правилно е приел, че касаторът е извършил административното нарушение по чл.174 ал.3 от ЗДвП, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност. Касаторът не се е явил и за вземането на проби от кръв и урина за химико-токсикологично лабораторно изследване в срок до 45 минути след 23.10 часа на 24.01.2021г. във ВМА, поради което не следва да се възприемат изложените от него твърдения за недоказаност на повдигнатото му административно-наказателно обвинение. Извършеното от него деяние разкрива висока степен на обществена опасност, застрашава установения правов ред и живота и здравето на неограничен брой правни субекти, поради което наложеното наказание ще постигне целта по см. на чл.12 от ЗАНН. Размерът на наказанието от 2 000.00 лева е точно фиксиран в санкционната разпоредба на чл.174 ал.3 от ЗДвП и не подлежи на редуциране по правилото на чл.27 ал.5 от ЗАНН.

Наказателното постановление е издадено от компетентен административно-наказващ орган по см. на чл.47 ал.1 б”а” във вр.ал.2 ЗАНН във вр.чл.189 ал.4 ЗДвП. Безспорно е установено извършването на нарушението, неговия автор и правилното прилагане на закона от наказващия орган. Ответникът е издал АУАН и НП в съответствие с материалния закон- чл.174 ал.3, пр.2 ЗДвП, съгласно който „водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно

изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.“. Посочената норма съдържа два самостоятелни и алтернативни състава на административно нарушение, един от които е отказът за тестване за наличието на наркотични вещества, без значение дали водачът желае да даде проба за лабораторно химико-токсикологично изследване. Т.е. според самия закон, се наказва както водач, който откаже да бъде тестван с техническо средство, така и този, който откаже да даде биологична проба или не изпълни даденото му предписание навреме. В случая касаторът е наказан за това, че е отказал да му бъде направено изследване с техническо средство Д. Т. 5000, № 0002 за употреба на наркотични вещества, поради което с този отказ формално е осъществен съставът на нарушение по чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП от обективна страна.

Вярно е, че тежестта на доказване в административно наказателното производство лежи върху наказващия орган по аргумент от чл.84 ЗАНН във вр.чл.103 ал.1 от НПК. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП органа се основава на констатациите в АУАН и последните в рамките на производството по налагане на административни наказания се приемат за верни до доказване на противното- чл.189 ал.2 от ЗДвП. Това не е така обаче в съдебното производство, тук те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да изясни фактическата обстановка, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение. При установената тежест на доказване, съответно - за потвърждаване на фактическите констатации в АУАН, в производството пред СРС са допуснати и разпитани актосъставителят Д. М. Т. и Р. И. С.. Свидетелските показания, преценени съвкупно с останалите писмени доказателства са логични и непротиворечиви, обосновавали са безспорно правният извод на първоинстанционния съд за извършено нарушение в хипотезата на чл.174 ал.3, пр.2 от ЗДвП. Двамата свидетели възпроизвеждат в пълнота и конкретика настъпилите на 24.01.2021г. факти във връзка с констатиране на нарушението. Не съществуват съмнения в достоверността и основания за дискредитиране на техните показания, тъй като те не са заинтересовани от изхода на спора.

Визираното нарушение е с формален характер, а основание за ангажиране на административно-наказателната отговорност е отказът на водача да му бъде извършена проверка по надлежния ред, който отказ е безспорно установен от доказателствата по делото. Всеки водач на пътно превозно средство е длъжен, тогава, когато искането за проверка е направено от компетентните органи и в съответствие със закона, да я извърши. Без всякакво правно значение за законосъобразността на наказателния акт, респ. за съставомерността на деянието е дали проверката, направена на касатора на 24.01.2021г. в 22.20 часа от полицейските органи е отговаряла на изискванията на чл.58 от Инструкция № 8121з-749/20.10.2014г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение. От свидетелските показания на Л. Г. Т. не могат да се опровергаят фактическите констатации на ответника, защото това лице не е било очевидец на нарушението, не е придружила касатора до ВМА, за да може да възпроизведе свои преки и непосредствени, а не опосредени от разказа на касатора впечатления. Действително погрешно е посочено от СРС, че талонът за медицинско изследване е връчен на Т. С.

Д. в 22.30 часа, като в действилност това е станало в 23.10 часа и респ. срокът от 45 минути за явяването му във ВМА започва да тече от този момент. Това обстоятелство обаче по никакъв начин не може да рефлектира върху правилността на решението, защото както се изложи вече по-горе в чл.174, ал.3 от ЗДвП се съдържат два самостоятелни и алтернативни състава на административно нарушение, като отказът на лицето да бъде проверено с техническо средство за употребата на наркотични вещества или техните аналози е достатъчен от обективна страна, за да се приеме, че е осъществено деянието. В АУАН коректно е описано констатираното нарушение, като „отказва за му бъде извършена проверка с техническо средство за употреба на наркотични вещества и техните аналози“, поради което е спазено изискването на чл.42, ал.1, т.4 от ЗАНН. Наказателно-правната квалификация на деянието се определя в НП- чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, поради което и не се споделят възраженията на касатора, че в АУАН са му предявени две обвинения, които не са могли да бъдат осъществени в един и същи момент. Актосъставителят е посочил вярно цифрово нарушената правна норма- чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП, а евентуалното ѝ непрецизно словесно възпроизвеждане в текста на акта не влече след себе си, такъв порок, който да съставлява абсолютно основание за отмяна на издаденото впоследствие НП. Още повече, че и съгласно чл.53 ал.2 от ЗАНН „наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина“. В конкретния случай, в АУАН на Т. С. Д. е повдигнато едно административно-наказателно обвинение за това, че е отказъл да бъде тестван от контролните органи за употребата на наркотични вещества или техните аналози.

При разглеждане на делото и постановяване на решението съставът на първоинстанционния съд не е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила, които по см. на чл. 348 ал.1 т.2 във вр.ал.3 НПК във вр.чл.63 ЗАНН да съставляват основания за неговото касиране. В хода на съдебното следствие са били изяснени в пълнота спорните факти и обстоятелства и е разкрита обективната истина по см. на чл.13 НПК във вр.чл.84 ЗАНН.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че решението от 07.07.2021г. на СРС, НО, 6-ти състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 07.07.2021г., постановено по нахд № 5375/2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 6-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.